

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

Propinquorum consuetudinem, & negotia deuitat. Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

quidpiam iusculi petenti dare. Hoc aut aded illi erat firmum ac fixum, ut quoties vel ex vno Societatis domicilio migrabat in aliud, vel ad exercenda Christianæ pietatis officia vrbes & oppida pererrabat, inter pedibus faceret, ac medici more victum & hospitium infimis precibus procuraret. Si fortè, cum iter conficiebat, aut tetatum valetudine socium, aut viæ labore victum iumento vehi oporteret, ipse nihilo secius, vir tantus tantaque virtutis, & sapientiæ & nobilitatis præstantia commendatus, lætus & alacer pedibus sequebatur equitatem, omnibusque in rebus illi præstò erat, quouis diligentissimo seruo expeditior. Quominus ex via, quando erat quiescendum, ad publicum egenorum hospitium diuertiret, nulla cuiusque prece, nulla vi moueri poterat. Bracharensium Pontificatum gerebat Balthazar Limpus, Hispaniarum Primas, vir rerum multarum laude clarus, cum Bracharam, in qua vrbe nondum Societatis collegium erat, venit Gonzalus, ut populares quibus posset rationibus in negotio salutis iuaret. Nihil non tentauit egregius Antistes, ut hospitio exciperet peregrinum, haberetque apud se: obtinere tamen non potuit. Vicit enim vir boni propositi tenacissimus piam Pontificis importunitatem; multoque magis apud ipsum Gonzali constantia valuit ut hominis integritatem suspiceret, quam petitionis repulsa, ne se contemptum quereretur.

Propinquorum consuetudinem, & negotia deuitat.

C A P. VI.

CVM ea fit in coniunctione sanguinis insita à natura vis, ut illos etiam, qui humanis affectionibus prorsus exui, & rectè ad Deum tendere cupiunt, ve-

22 VITAE GONZALI SYLVERIAE
hementer ad se alliciat; primum plerumq; atq; om-
nium panè grauíssimum in spiritali militia aduer-
sus carnem & sanguinem certamen est. Nā qui Im-
peratori Christo nomen dederunt, ad illud vnum
omnes industriæ suę neruos debēt intēdere, vt ipsos
etiam parentes, quos natura fecit carissimos, sancto
illo persequantur odio, à quo perfectionis via, eo-
dē Christo duce & magistro, debet inchoari. Aper-
tissima enim illa eius est in Euangelio vox, qui non
odit patrem & matrē, adhuc autem & animā suam,
non potest meus esse discipulus. Hęc causa fuit, cur
Abrahamus ille credentium pater dictus, quē Deus
voluit esse perfectum quoddam religiosi hominis
exemplar, cū de vrbe Chaldæorum (qua in vrbe spe-
cies quædam seculi est) iam semel exiisset, diuino
rursus imperio relinquere Arā, deq; terra & cogna-
tione sua iubetur exire, quod cum ille prompto
& alacri animo, nullaq; propinquitatis, aut necessi-
tudinis ratione habita, præstitisset; tandemq; & ne-
potem Lothum, & reliquos cōsanguineos, ac notos
penitus deseruisset; mox à sūmo rerū principe ac re-
ctore Deo, veluti manu apprehēsa, ad absolutissimæ
cuiusdā perfectionis fastigiū perducitur. sic est; Abra-
hamo similes esse oportet qui se Deo consecrant,
vt præclaris animi donis ab ipso cumulentur. Mirū
quā se industriū hac in re Gonzalus exhibuit. Pau-
ca referam è multis, quæ tamen eiusmodi sunt, vt si
quis ea æquis ponderibus pēdat, summis illum viris
fuisse parem, affirmare nō dubitet. Venit aliquando
Conimbricam Comes Iacobus, eius tantū visendi
gratia; stipatus suis ad Societatis Collegiū accedit;
vocari ad se Gonzalum petit. Exponitur fratri Co-
mitis aduētus & causa. Negat ille hominē se agno-
scere, aut quidquam negotij cū illo habere; redeat,
fauste

fausto Numine, vnde profectus est, aut alium quærat, quo cum loquatur; sibi enim neq; opus esse, neq; commodum. Non est inficiatus id, quod erat, Comitē sibi esse optimè notum, seque eius germanū esse fratrem: sed illū imitatus est Spiritū, quo supremus hominum doctōr Christus ad populum Iudæorum aliquando verba faciens, cū adesse matrem suam & fratres ipsum quærentes à quodam audiisset, quasi matrem, aut propinquos non haberet, respondit: Quæ est mater mea, & qui sunt fratres mei? quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ille meus frater, & soror, & mater est. Quo loquendi genere docere voluit, vt Basilus monet, nō alios se propinquorum habere loco, nisi qui ipsius æterni Patris mendatis, vt obsequētes filij, perfectè obtēperant. Recessit igitur Comes, nec salutato fratre, nec viso; tantūq; abest, aliqūē vt illi stomachum res ista mouerit, vt contrā valde miratus, magnā ex ea perceperit voluptatem; quod re ac verbis statim declarauit. Nā cū Collegij Rector, factus rei certior, mādare Gonzalo vellet, vt ad fratris colloquiū accederet; negauit Comes id sibi gratum esse, cū sciret Gonzalo, de cuius eximia sanctitate vel ex eo facto satis magnam imbiberat opinionem, fore molestum. Multa Gonzalo à fratribus, à sororibus, à reliquis propinquis mittebantur munera; sed vt erat religiosæ paupertatis amātissimus, ea ille omnia, quāuis non sine mittentiū dolore, ad eosdē ferè semper integra intactaque remittebat: nisi quòd aliquādo, ne suorū beneficentiā videretur superbè contēnere ex conditis siccaro cibus in ægrotantiū vsus aliquid accipiendū putabat; sibi certè, ne rem quidē minimā, etiā cum iure posset, vnquam retinuit. Sextum agebat Societatis annum, cū Tauora & Philippa soror

24 VITAE GONZALI SYLVERIAE
diuersi generis xenia onustis mulis Conimbricam
ad eum misere. Poterat ex superioris facultate,
Collegij nomine, atque in communes vsus ea acci-
pere: negauit tamen quidquam se accepturum, eò
quòd ad se vnum mitterentur, qui omni se benefi-
cio agnosceret indignum. Verùm ne personas tales,
eo praesertim tempore, tristitiã afficeret, vtriusque
cognita, ac perspecta voluntate, ingentibus actis
habitisque ex animo gratiis, mulos ipsos, sicut e-
rant onusti, partim ad carceres, partim ad nosoco-
mia abire iussit, vt vinctis simul & agris, prout qui-
busque opus & commodum erat, omnia distribu-
erentur: quod & tunc quidem, & iterum postea in si-
mili euentu praestitum est. Interim cum alteram è
Gonzali sororibus viro opibus & nobilitate pari
vellet Comes Iacobus in matrimonium collocare,
consilium cum Gonzalo communicat, vt eius ap-
probatione & auxilio negotium peragat. Rem ille
sibi expositam risu excipiens, Miror, inquit, Comes
incline, eam tibi fuisse mentem, vt non solum hoc
tuum mihi propositum aperires, sed etiam negotio-
so ac permolesto labore animum velles fatigare
meum. An æquum tibi videtur, vt quod vitæ institu-
tum tanto studio fugi, id ego cuiquam suadeam vt
sequatur? Iniustus planè sim, si alterius humeris id
onus velim impositum, quod ideo subire nolui, quia
grauissimum iudicavi. Quin etiam illud omninò te
scire cupio, quò minus interpretem hac in re, aut
proxenetam agam, ab Hieronymo viro sanctissimo
grauiter mihi interdici, cum dicat turpe esse, vt is
qui alios ad castitatis amorem publicis concioni-
bus excitat, eosdem ipsos suo priuato consilio, siue,
quod foedius est, impulsu, ad matrimonij onera in-
ducat. Si placet cum aliis propinquis communica re
huius-

huiusmodi consilium, eosque operis socios & adiutores adhibere, præstò tibi erunt ex seculari ordine quamplurimi, qui negotium suscipiant animo facili, & ad exitum perducant successu feliciori: religiosos enim homines, hoc est, dicatos Deo, non nisi religiosa decent, & diuina; quos à curis alijs tam oportet abesse longè, quàm à quibus longissimè. Quòd si aliquando secùs faciunt, atque istis setricis sinunt implicari, id plerumq; præmij loco habent, vt quos matrimonio coniunxere, si quando ij (quod euenire sæpè solet) fastidio & molestiis affecti, status sui onera, miseriaeque deplorat, in religiosos ipsos, veluti in auctores malorum, omnes suas querimonias, execrationes, maledicta refundant. Ita Dei prouidentia iustissimè decernente, vt qui secùs, ac debet, in alios volunt esse officiosi, eadem ipsa re, qua officium præstant, malè collati officij meritas poenas luant. Hunc in modum facilè Gonzalus fratri persuasit, ad suadenda procurandaque matrimonia non illos esse quærendos, qui sicut peculiari vitæ ratione ab his negotiis valdè sunt alieni, ita ferè sine aliquo animi sui damno, & religiosi status indignitate vix ea possunt pertractare.

Superiorum iussu scribit ad suos.

CAP. VII:

QUò se magis à propinquorum oculis auertebat Gonzalus, eò ab ijs quærebatur ardentius. Quia tamen nec præsentem videre, nec loquentem audire poterant, id curabant, vt aliquid saltem literarum ab ipso quandoque acciperent. Quamobrem cum probè nossent, si res eius arbitrio relinqueretur,

B 5

queretur,